םב א ב מיי׳ פ״ב מהל׳

עשין ג טוש"ע אה"ע סי

מכ סעי' ד: קל של יו. כו סמג שם טוש"ע כו סמג שם טוש"ע

בס סעי׳ ח:

ו [מיי' פ"ד מהלי זכייה הל"י טוש"ע שם סימן קמא סעי' מג]:

ז [טוש"ע שם סימן קל סעיף יח]:

פסקי רי"ד

שליחא ררא רמקוח ארא: שליווא בוא במקום אבא: מתני' אמר לשנים תנו גט לאשתי או לשלשה כתבו

גמ וחוו לאשחי הרי אלו

גט לאשתי יאמרו לאחרים

כתובו מפני שעשאן ב״ד דברי ר׳ מאיר וזו הלכה שלח חנניא איש אונו

מריח האסורים מקורלוי

מבית האסורים מקובתי באומר לג׳ תנו גט לאשתי שיאמרו לאחרים כתובו

מפני שעשאו ב"ד א"ר

מקובלים שאפילו אמר

. לב"ד הגדול שבירושלים

תנו גט לאשתי שילמדו ויכתבו ויתנו לה. אמר

לעשרה כתבו גט לאשתי

כולכם כתובו אחד כותב

וכולן חותמין לפיכך אם מת א' מהן הרי הגט (השני) בטל. פי' אמר

לשנים תנו גט לאשתי

הרי אלו יכתבו הן בעצמן

. ויחוו ולא יאמרו לאחרים

לכתוב ולחתום דלאו ב״ד מנינהו שיוכלו לצוות

לאחרים אלא טדים שויוהו

אע"ג דלא אמר להו כתבו

ותנו דדוקא כתבו בלא תנו אינו מועיל אבל תנו בלא

כתבו מועיל שהיאך יכולין

. ליתז אם לא יכתבו. או

שהם ראויין להעשות ב״ד

. כיוז דבהדיא אמר להז כתבו לא ב״ד שוינהו אלא עדים. אבל אם אמר לג׳

(כתבו) [תנו] גט לאשתי

אלו יאמרו לאחרים לכתוב

ולחתום וליתן מפני שעשאן ב"ד: וזו הלכה

שלח חנניא איש אונו

מבית האסורים משמו של

האסורים. א"ר יוסי נומינו

לשליח אמרנו לר' חנינא

שאין הדבר כן ולא קבלנו

שליחותו. אלא אפילו אם

אמר שמואל הלכה כר׳ יוסי דאמר מילי לא

מימסרן לשליח. ולקמן

ויחתמו פוסל ר' יוסי עד

ומיכן יש להוכיח שהאשה

. שהיא ממנה שליח לקבלה

שליח אחר ואע"פ שאמרה

לאשחי שהח

אמרו

ויכתוב

לב״ד הגדול ים תנו גט שהם ילמדו

שהם יכמה ויתנו לה ולא לאחרים לכתוב:

בפרקין דאפילו אמרו לסופר

לפלוני ולפלוני

שם סער ט:

יכתבו, ד) [לקמן עה: עב.], בינ כ) לקמן עה: פו: פו:,

ט) [לעיל ג: כג. כו:], י) נראה של"ל שיאמרו,

א) תיבת הסופר נראה ט"ס

פנ"י וע"ם,

מוסף רש"י

או לשלשה כתבו גט

כו' יכתבו. הם עלמם שהרי אמר להם כתבו, אבל אמר לשלשה תגו

גט לאשתי, יאמרו לאחרים ויכתבו. ויתנו,

שעשאן

ואי לא הוו

ורשאין לעשות שליח (לעיד

לנכני כוכא אי פסוק,

גיטא אלא בהכי ולוויל

יו). חתם סופר שנינו. לא תימא דמתכשר גט

בחתימת עד אחד וכתב

יד סופר שני, אלא הכי קאמר חתם הסופר בגט

. עד ועד שני עמו כשר

על (לקמן עא:) דהוו להו ב' עדים, ואשמועינן מתניתין

דלא חיישינן למימר הבעל לא לוה שיחתום הסופר אלא אמר לשנים אמרו

וחשו הנך שלוחין לכיסופא דספרא ואחתמוהו, להא לא

חיישינן, כדאוקמינן בפרק מי שאחזו (לקמן פח.).

מוסף תוספות

י א. כלומר, שאין השליח יכול לומר לאחרים לכתוב,

. והיינו משום. שיט״ק.

הינו נשום. שיט ק. ב. דיכתבו ויתנו ולא מימסרי לשליח. תוס׳ לעיל

כט. ד"ה ומילי. ומשמע גמי

דטעמא דר"מ בהא מתני' משום מילי לא ממסרן

. לשליח הוא לדעת שמואל

לסופר פלוני

כולכם ... אחד כותב

חותמין. ול חתמי כולהו

וברשב"א.

והאמר שמואל אמר רבי הלכה כרבי יוםי. והוא הדין דהוה מלי למיפרך מדשמואל דפרק כל הגט (לעיל דף כט.) דאמר מתנה הרי היא כגט א דמילי לא מימסרן לשליח אבל ממתני׳ דאפי׳

> מצי למיפרך דה"א דטעמא משום בזיון דבעל כדאמר אביי בפרק כל הגט (גו"ש) והוה אמינא^ג דבכתיבה ליכא בזיון אלא בחתימה דאיכא פרסום טפי: כתב ידן הוא או בתב הגם הוא. אע"ג דלה נפקה מינה מידי דאידי ואידי מילי נינהו ולא ממסרן לשליח הא מסיק דלשמואל אמר אמרו כשר וא"כ חתם סופר ועד פסול דהא בהא תליא כדאמרינן בסמוך וכשאומר לשנים כתבו ותנו הוי כאילו אמר להם בפירוש שישתפו אחר עמהם לכתוב או לחתום לכך בעי מה רולה הבעל שיעשו הם ולקמן דאמר אי סבירא לן דכתבו כתב ידן הוא הא כתב הגט כו' הוא הדין דהוה מלי למימר אפכא אי סבירא לן דכתב הגט הוא כתב ידן כשר: הא כתב הגמ כשר כוי. וא"ת ומאי השיא ליה מהא דמילי לא מימסרן לשליח הא לר"מ שאפי׳ מלאו באשפה ד כשר הו"ל דשמואל פוסק הלכה כר׳ אלעזרי ול״ל דר״מ ולפ״ז ר' יוסי דמתני' נמי כר"א א"נ נהי דמכשר ר"מ כשמלאו הבעל באשפה היכא שלוה לכתוב מודה ר"מ שלריך לעשות לוויו ואפילו כתב ידן הוא הוי כאילו לוה להדיא ישיאמר לסופר שיכתוב ולא סגי הכא במלאו באשפה אפילו לר״מ: חתם סופר שנינו. וא"ת ז הא שמואל גופיה קאמר בפרק בתרא (לקמן דף פו:) דכתב סופר ועד שנינו ואתיא מתניתין אפילו כר"מ דלא נפיק מיניה שום חורבא א"כ מאי פריך ליה הכא לשמואל וי"ל דנהי דפליג בפירוש דמתניתין דכתב סופר ועד במילתיה דר' יוסי לא אשכחן דפליג אדרב חסדא ורבי ירמיה אי מודה ר' יוסי באומר אמרו אי לאו חובפרק מי שאחזו (לקמן דף עב.) דייקינן מברייתה " לאפוקי ממאן דאמר מודה רבי יוסי באומר אמרו:

לדידיה לתקלה אחריתי דזימנין דאמר לשלשה תנו ונמלכו שלשתן לומר לסופר לכתוב ולפלוני ופלוני לחתום ואזלי תרתי מינייהו מדעת שלשתן ואמרו לסופר וכתב ומשום כיסופא דסופר מחתמי ליה בלא ידיעת שלישי" והא שכיחא דכשאומר לשלשה תנו אומרים לאחרים שיכתבו ויתנו לכתחילה כדתנן במתני' ולא חיישינן שמא משכור עדים יא כי אמר לג' תנו דכיון דאומר אמרו כשר

או לשלשה (נמי) כהבו וחנו גע לאשחי. אע"פ שהן ראויין ליעשות א) לעיל יח:, ב) נלעיל כט.

משמו של רבי עקיבא שנחבש בבית האסורין: נומינו לשליה. אמרנו זו לאומרה בבית המדרש: ילמדו. אם אינם יודעין לכתוב ילמדו לכתוב עד שיכתבוהו בעלמן: גבו' הכי גרסינן אמר לשנים לתבו ותנו גע לחשתי וחמרו לסופר וכתב וחתמו הן מהו. הא דקתני מתניתין לכתבו" מאי מספקא ליה לשמואל בגווה: אי נימא מילי אי מימסרן לשלית. וכשר ופסול דהכא מילי בעלמא מסר להו דמי למוסר גט לשלוחו שיכול לחזור ולעשות שליח אחר: הלכה כר׳ ידן הוא. חתימתן הוא דקאמר והרי אמרו לסופר וכתב כשר בתמיה: והאמר שמואל כו' הלכה כר' יוסי. שאם חתם הסופר בעד ועד אחר עמו כשר: מתני׳. דמכשר חתימת סופר חותם בגט אח"כ שמע מפי עלמו

לפי שאין השליח רשאי לומר לעדים

חתמו בגט פלוני ומשום הכי ליכא

אמרו למיחש הכא שמא הבעל לא נוה שיחתום אלא לשלוחו לוה שיאמר לסופר זה לכתוב ולאחרים לחתום והשליח חשש שמא יתבייש הסופר לומר אין מקבלין אותו בעד ומתוך חששא זו לוה לסופר לחתום ומהכא שמעינן דבאומר אמרו נמי פליג רבי יוסי דאי סלקא דעתין מודי ביה היכי מכשר חתימת סופר בגט נפיק מינה חורבא כו':

כיון ולא מעשה לא יחתום יש הסופר אם לא שידע בודאי שעשאן הבעל ב"ד ואם תאמר כיון דלר"מ חתם סופר ועד פסול היכי תגן אמר לשנים

בית דין כיון דבהדיא אמר להו כתבו לא ב"ד שוינהו אלא עדים: אמר לשלשה סנו. ולא אמר כתבו: הרי אלו יאמרו. לעדים רבי מאיר מודה באומר לשנים תנו או לשלשה אומר כתבו ותנוב לא אחרים לכתוב ולחתום וליתן מפני שעשאן ב"ד: מבים האסורין.

לשליח לחנינא שנעשה שליח בהלכה בעלמן אחתימה קאי והכא הרי חתמו הן או דילמא אכתב הגט קאי: שלח להו חלא. אם ניסת בגט זה תנא מספק דמספקא לן אי כשר או לא: והדבר לריך סלמוד. כלומר אין הדבר הזה ברור לנו ולריכין אנו ללמוד מן הגדולים ממנו אם כשר הוא או לא: מאי הדבר לריך סלמוד. יסול זה אם יכול שליח זה אם יכול למוסרן לשליח אחר: אי לא מימסרן. ואינן חוזרין ונמסרין לסופר ולא יוסי. דמתני׳: אלא. מספקא ליה אי האי כתבו דקאמר להו: אי כתב חתמו הן: או לתב הגע הוא. והרי לה כתבוהו: הין היכה בי דינה חדתה. שלה למדו לחתום עדיין: ופרכינן ואי סבירא לן לחובו לתב ידן הוא דהוי. הא כתב הגט אם דמתני׳ וכיון דפריש שמואל טעמא דר"י משום דמילי לא מימסרן לשליח הוא היאך כשר הא מילי נינהו. ומשני אי הוה סבירא לן ופשיטא לן דכתובו דהאמר לא הוי אלא כתב ידו איכא למימר דכתב הגט מדלא קפיד עליה נעשה כאומר אמרו לסופר ויכתוב וקס"ד דמודה רבי יוסי באומר אמרו: ומי מודה. והא אנן תנן כתב סופר את הגט וחתם עד אחר כשר: ואמר ר' ירמיה חתם סופר שנינו. האי כתב סופר דקתני חתם הוא בגט רבי יוסי היא: דאמר מילי לא מימסרן לשליה. הלכך אין אדם

וכו׳. רשנ״א. ג. [ד]קסבו שמואל. T. חתמו ונתנו לה. מום׳ לכתחילה. שס. ו. דבעי לשמה. כתיבה לשמואל. שם. ח. [וא״כ] . אין לנו להעמיד דברי

שיחלוק עליהם בפירוש דברי ר' יוסי. שס. ט. 'עד שמעו קולו׳. שס. הנפרד, ובעל לא יהיב להו רשוחא למערד אלא והיני חורבא. שיט״ק נשס רמ״ה. יא. לכד שיאמרו . בשם בעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום, והאחרים סבורים שהבעל צוה. רש"י

פסקי רי"ד (המשך) וכיון שהלכה כר׳ יוסי אפילו באומר אמרו כדאמרינן בפ׳ מי שאחזו

לימנות שליח משום דמילי נינהו שלא מסרה שום חפץ בידו. ולא דמי לשליח להולכה שיש חפץ בידו ויכול למוסרו לאחר כלום כל מה שאומרת לו האשה ואינו גט עד שיגיע ליד שליח ראשון. ומ״ה לא אשכחן בשום דוכתא ששליח לקבלה ממנה

או לשלשה כתבו גם ותנו לאשתי "הרי אלו יכתבו ויתנו אמר לשלשה תנו גם

לאשתי הרי אלו יאמרו לאחרים ויכתבו

מפני שעשאן ב"ד דברי ר"מ וזו הלכה העלה

רבי חנינא איש אונו מבית האסורין מקובל

אני באומר לשלשה תנו גם לאשתי שיאמרו

לאחרים ויכתבו מפני שעשאן ב"ד יאמר

רבי יוםי נומינו לשליח אף אנו מקובלין

שאפי' אמר לב"ד הגדול שבירושלים תנו

גם לאשתי שילמדו ויכתבו ויתנו 🌣 אמר

לעשרה כתבו ותנו גם לאשתי אחד כותב

ושנים חותמין יכולכם כתובו אחד כותב וכולם חותמין לפיכך יאם מת אחד מהן

הרי זה גם במל: גב' א"ר ירמיה בר אבא

שלחו ליה מבי רב לשמואל ילמדנו רבינו

אמר לשנים כתבו ותנו גם לאשתי ואמרו

לסופר וכתב וחתמו הן מהו שלח להו תצא

והדבר צריך תלמוד מאי הדבר צריך תלמוד

אילימא משום דהוו להו מילי ומספקא ליה

מילי אי מימסרן לשליח אי לא מימסרן

לשליח והאמר שמואל אמר רבי הלכה כר

יוםי דאמר ימילי לא מימסרן לשליח אלא

לשמואל הא קא מיבעיא ליה האי כתובו

אי כתב ידן אי כתב הגם ותיפשום ליה

ממתני' אמר לשנים תנו גם לאשתי או

לשלשה כתבו גם ותנו לאשתי הרי אלו

יכתבו ויתנו היא גופא קא מיבעיא ליה

יכתובו כתב ידן הוא או כתב הגם הוא י

פשימא דכתב הגם הוא דקתני סיפא אמר

רבי יוםי נומינו לשליח אף אנו מקובלין

שאפי' אמר לב"ד הגדול שבירושלים תנו גם

לאשתי שילמדו ויכתבו ויתנו לה אי אמרת

בשלמא כתב הגם הוא שפיר אלא אי אמרת

כתב ידן הוא מי איכא בי דינא דלא ידעי

מחתם חתימת ידייהו אין איכא בי דינא

חדתא ואי סבירא לן דהאי כתובו כתב

ידן הוא הא כתב הגם כשר והאמר שמואל

אמר רבי הלכה כר' יוםי דאמר מילי לא

מימסרן לשליח אמרי אי סבירי לן דכתובו

כתב ידן הוא כתב הגם נעשה כאומר אמרו

יומודה ר' יוםי יבאומר אמרו ומי מודה ר'

יוםי באומר אמרו סוהתנן כתב סופר ועד

כשר יואמר ר' ירמיה חתם סופר שנינו יואמר

רב חסדא מתני' מני ר' יוסי היא דאמר

מילי לא מימסרן לשליח ואי סלקא דעתך

מודה רבי יוםי באומר אמרו נפיק מינה

להו

חורכה דזימנין דאמר

מתניתין מני רבי יוםי היא דאמר מילי לא

מימסרן לשליח. אפילו נאומר לשלשה תנו הוא הדין באומר אמרו ולהכי לא נפקא מינה חורבא אבל לר"מ דאמר מילי מימסרן לשליח באומר לשלשה תנו כ״ש באומר אמרו דכשר ולהכי לדידיה חתם סופר

ועד פסול דלא ליתי לידי חורבא ולמאי דמסיק נמי באומר אמרו כשר ולא תעשה ולא שכיחא מ"מ לא מתוקמא מתניתין דמכשיר חתם סופר ועד כרבי מאיר דחיישינן

שליח אחר כי היכי דמשכחינן בשליח להולכה: